

A silhouette of a woman, likely representing Lady Justice, holding a pair of scales. She is positioned on the left side of the frame. The background is a bright, glowing fire, creating a dramatic and intense atmosphere. The scales are held in her right hand, and she is looking down at them. The overall scene is dark, with the fire providing the primary light source.

**ЕСТЕСТВЕНА
СПРАВЕДЛИВОСТ**

и

УМИЛОСТИВЕНИЕ

в живота на Саул и Агаг

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

Естествена справедливост и умилоствивение

в живота на Саул и Агаг

Може би сте видели нещо по отношение на праведността на Христос, но все още има истина, която трябва да се види ясно и която трябва да бъде оценена от вас като скъпоценни и редки камъни. Ще видите

Божия закон и ще го тълкувате пред хората в съвсем различна светлина от начина по който сте го правили в миналото, защото Божият закон ще бъде видян от вас като такъв, който разкрива един Бог на милостта и правдата. Извършеното от невероятната жертва на Исус Христос умилоствивение ще бъде видно от вас в съвсем друга светлина. Ще видите греха в неговия отвратителен характер.

{Знамения на времето, 13-ти ноември, 1893 г., Параграф 2}

maranathamedia.bg

Декември, 2018

Съдържание

1. Избиване на кърмачета	4
2. Дефиниране на справедливостта	6
3. Въвеждането на фалшива справедливост	7
4. Падението на Сатана и ангелите му	12
5. Падението на човека	13
6. Критичният въпрос	14
7. Бронзовият олтар	18
8. Медната змия	20
9. Един ревнив Бог	23
10. Контекстът на заповедта за избиването на амаличаните	27
11. Пророчеството на Господ и заповедта относно амаличаните	32
12. Конфронтиране със Самуил	37
13. Смъртта на Агаг	38
14. Разкриване на Самуиловите рани	41
15. Заключение	43

1. Избиване на кърмачета

Всеки от вас, който е имал радостта да бъде родител, и е преминавал през изпитанието на раждането, ще оцени святостта на връзката между родители и деца. Едно от чудесата на нашето творение е сцената с дете, кърмено от гърдите на майка си. Какво би могло да бъде по-невинно или скъпоценно за нашето човешко чувство от тази сцена? Вижте как някои майки описват това.

Времето, което прекарах в кърмене на двете ми деца беше толкова специално в живота ми. Имам прекрасни спомени в прекарването на много уютни часове, в прегръщане и свързване с тях. Гледайки малките им лица и усещайки топлите им тела, аз се чувствах горда и щастлива, да знам, че им давам най-добрия старт в живота, който мога. За нищо не бих разменила това време, а понякога все още ми липсва.

Кърменето е най-интимният акт между майката и детето. Кърмех първото си бебе, което е вече на 22 месеца, и сега кърмя второто. Не само, че това е най-доброто за бебето, но мисля, че е най-доброто и за мен. Това наистина ми помага да обичам бебето си повече. Всички късни нощи, луди часове и липса на сън си заслужават, когато видите това малко лице, което обръща погледа си към вас.

<http://sharethejoysofbreastfeeding.blogspot.com/>

С тези мисли ние се осмеляваме да размислим над следните стихове от Писанието.

И Самуил каза на Саул: ГОСПОД ме изпрати да те помажа за цар над народа Му, над Израил; затова чуй сега гласа на ГОСПОДНИТЕ думи. Така казва ГОСПОД на Войнствата: Спомних си какво направи Амалик на Израил, как застана на пътя му, когато Израил идваше от Египет. Иди сега и разбий Амалик, и изпълни над него проклятието. Не го щади, **а убий от мъж до жена, от дете до кърмаче, от говедо до овца, от камила до магаре.**
1 Царе 15:1-3

Изглежда Бог е заповядал не само убиването на мъже, но и жени и бебета. Думата за бебе съдържа също идеята за кърмене - бебе, което се кърми от гърдите.

Такива пасажии карат милиони да се отвърнат от Бога на Библията. Професор Ричард Доукинс обобщава нагласите на мнозина.

Богът на Стария Завет е безспорно най-неприятният герой във всички измислици: ревнив и горд от себе си; дребнав, несправедлив, непримирим контролиращ-изрод; отмъстителен, кръвожаден етночистач; филициден, чумав, мегаломаниакален, садомазохистичен, капризно-зловреден бияч - Ричард Доукинс, *Заблудата Бог*.

Когато християните се обръщат към техните ръководители, за да разберат как да отговорят на това, получават отговори като тези.

Отблъскваща, както ни се струва днес, тази безмилостна война не била технически "геноцид". Не и в съвременния смисъл на думата. Според повечето библейски учени това всъщност е израз на Божия съд върху ханаанците.

Казано по друг начин, нито Исус Навин, нито Мойсей, но самият Господ поставил идолопоклонническите нации в Обещаната земя под меча. **Това е напълно законно от строго теологична гледна точка. В края на краищата, Бог е Този, който дава живот. Съответно, Той има и властта да го отнеме.** Присъдата Му просто била осъществена чрез посредничеството на избрания от Него народ, Израил. Цитирам един коментатор: "Ханаанската цивилизация е толкова покварена, че съжителството с нея би било сериозна заплаха за оцеляването и духовното благосъстояние на еврейската нация."

Уебсайт: focusonthefamily.com/family-q-and-a/faith/christian-struggles-with-biblical-accounts-of-genocide-and-holy-war

Често чувам вика: „Кои сме ние, за да поставяме под въпрос Бога? Бог може да направи каквото пожелае.“ Това ме кара да се чудя дали тези, които казват това, са си представяли някога войник, който откъсва кърмещо дете от крещящата му майка и разбива главата му в стената. Никога ли не са се питали дали тези действия наистина представят Бога на Библията?

Поглеждал съм в очите на хората, когато ги питам дали вярват, че Бог заповядва смъртоносно пробождане на малки бебета като едно представяне на Неговия характер в съда. Изтръпвах от машиналното

„да“, без никакво вълнение и чувство, което може да прилича само на мислите на хората, живеещи под диктатура в Северна Корея. За тях, да се запитат открито какво смятат, че е Божията справедливост, означава покана да се случи същото и с тях. Затова от вас се очаква да изразявате любов към този суверен и никога да не поставяте нищо под съмнение заради страха от същата смърт.

Библията казва, че съвършената любов изгонва страха, но поклонението пред Бог, Който разкрива характера Си като някой, Който заповядва брутално изстребване и избиване на сучещи кърмачета, никога не може да изпълни това обещание за един живот без страх.

Така че въпросът остава. Как гледаме на тази и други истории, които включват смъртта на жени и особено на малки деца?

2. Дефиниране на справедливостта

Библията ни казва, че Бог е справедлив.

Правда и съд са основата на престола Ти, милост и истина ходят пред лицето Ти. Псалм 89:14

Естественият въпрос, който следва е: “Каква е библейската дефиниция за справедливост?” Преди да отговорим на този, въпрос трябва да обмислим следното.

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Исаия 55:8-9

Това означава, че по природа нашите мисли за справедливост са различни от мисълта на Бога за справедливост. Това, което прави нещата още по-трудни, е естественото ни убеждение, че Бог мисли като нас.

Седиш и говориш против брат си, клеветиш сина на майка си. Ти направи това, а Аз премълчах, и **ти помисли, че Аз съм съвсем като теб**. Но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред читети. Псалм 50:20-21

И как се е случило това? Как нашите мисли са започнали да се различават от тези на нашия небесен Баща? Точката на отклонението се намира в Едем.

Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.
Битие 2:17

В началото Бог изложил наказанието за непокорството към Него. За да има власт да избира, човечеството е било осведомено за съществуването на едно дърво в средата на градината, наречено „дърво за познаване на доброто и злото“.

Без да навлизаме във всички еврейски значения на израза „непременно ще умреш“, нека погледнем буквалния превод на Йънг.

И от дървото за познание на добро и зло, да не ядеш от него, защото в деня на яденето ти от него – умирайки ще умреш.
Битие 2:17

3. Въвеждането на фалшива справедливост

Нищо не било посочено относно начина на смъртта. С тези думи просто се заявява, че ще започне процес, който ще доведе до смърт, ако ядат от това дърво. Сатана се вмъкнал в мястото между непокорството и крайния резултат от смъртта. Той разработил идея за това как справедливостта трябва да действа, а след това я проектирал върху Бога.

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, на грешника **ще бъде невъзможно да се прости. Всеки грях трябва да си получи наказанието, твърдеше Сатана**, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. *Копнежът на вековете* – стр. 761, Гл. 49, Параграф 17

Най-трудно беше да се направи измамната сила на Сатана явна. Неговата сила да заблуждава се увеличава с практиката. Ако не можеше да се защити, той трябваше да обвинява, за да изглежда справедлив и праведен, **и да направи така, че Бог да изглежда**

произволен и взискателен. Тайно той прошепна на ангелите недоволството си. Първоначално нямаше изразено чувство срещу Бога; но семето беше посято, и любовта и увереността на ангелите бяха помрачени. Сладкото общение между тях и техния Бог беше нарушено. Всяко движение бе наблюдавано; всяко действие се разглеждаше в светлината, в която Сатана ги беше направил да виждат нещата. Онова, което Сатана беше вмъкнал в умовете на ангелите – тук дума, там дума - отвори пътя за дълъг списък от предположения. С изкусния си начин той ги накара да изразят съмнение. След това, когато бе извикан за разговор, той обвини онези, които бе обучил. Насочи всичките си недоволства към онези, които бе водил. **Като един на свещена служба той прояви ожесточено желание за справедливост, но това е една фалшива справедливост, която е напълно противоположна на Божиата любов, състрадание и милост.** *Ривю енд Херълд*, 7-ми септември 1897 г., Параграф 3-4

В началото Луцифер започнал да завижда за позицията на Христос. Единственият възможен начин, по който можел да завижда, бил като забрави, че всичко, което притежава, идва от Христос и Отец.

Високите почести, дадени на Луцифер, не бяха оценени като специален дар от Бога и поради това не предизвикаха благодарност към неговия Създател. Той се хвалеше с блясъка и възвишеността си и се стремеше да бъде равен с Бога. *Патриарси и пророци*, стр. 37, Гл. 1, Параграф 13

Ангели бяха изгонени от небето, защото не искаха да работят в хармония с Бога. Те изпаднали от своята висока позиция понеже искали да бъдат въздигнати. Започнали да възвишават себе си и **забравили, че красотата на тяхната личност и характер идва от Господ Исус.** (*Този ден с Бога* - стр. 128, 1910 г.)

Липсата на благодарност в Луцифер било това, което го накарало да постави под въпрос необходимостта ангелите да се управляват от Божия закон.

Той започна да внушава съмнения относно законите, които управляват небесните същества, като посочи, че макар и да е възможно законите да са необходими за жителите на света, **ангелите, които са по-възвишени, не се нуждаят от такова ограничение,** защото собствената им мъдрост е достатъчен водач. *Патриарси и пророци* стр. 37, Гл. 1, Параграф 14

Луцифер заема позицията, че в резултат от Божия закон, на небето и на тази земя съществува нещо погрешно. Това отправи срещу Божието управление обвинението, че е произволно. Но това е лъжа, измислена от автора на всички лъжи. Божието управление е управление на свободната воля и няма действие на бунт или послушание, които да не са акт на свободна воля. *Знамения на времето*, 5 юни 1901 г., Параграф 4

Именно в тази точка Сатана измислил своето зло чрез закона. Върху нея той установил престола си.

Може ли да има нещо общо с Теб **престолът на беззаконието**, което замисля зло чрез закона? Псалм 94:20

Лъжата на Сатана, която представяла на ангелите, че имат вроден живот, ги накарала да възприемат Божия закон като произволен и рестриктивен (ограничаващ). В същото време Сатана желаел да бъде като Бог и да установи своя престол. Неговата идея за справедливост била, че грехът срещу него не би могъл бъде помилван. Престъпникът трябва да бъде наказан и ако е необходимо, да бъде насилствено умъртвен. Във вселената на Сатана всеки индивид притежавал собствения си живот и по този начин наказанието изисквало сила, за да бъде той направен нещастен или, за да се сложи край на живота му.

Осъдителната сила на Сатана щеше да го накара да внесе една теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърди, че служи в качеството си на гласа и силата Божии. Твърди, че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. Така **той заема позицията си на съдебния престол** и заявява, че неговите съвети са непогрешими. **Тук влиза неговата безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е отвратителен за Бога.** *Триумфиращият Христос*, стр. 11, Параграф 4

Луцифер пренастроил начина, по който ангелите виждали Вселената. Както прочетохме преди това:

Тайно той прошепна на ангелите недоволството си. Първоначално нямаше изразено чувство срещу Бога; но семето беше посято, и любовта и увереността на ангелите бяха помрачени. Сладкото общение между тях и техния Бог беше нарушено. Всяко движение бе наблюдавано; всяко действие се разглеждаше в светлината, в която Сатана ги беше накарал да виждат нещата. *{Ривю енд*

Почти половината ангели възприели възгледа на Луцифер за вселената.

Сатана безсрамно разкри недоволството си, от това че Христос трябваше да бъде предпочетен пред него. Изправи се гордо и настояваше, че трябва да бъде равен с Бога и трябва да бъде приет в съвета на Отец и да разбере Неговите цели. Бог уведоми Сатана, че само на Своя Син ще разкрие тайните Си цели, и че Той изисквал от цялото небесно семейство и дори от Сатана, да му отдаде искрено и безспорно послушание; но той (Сатана) се бил доказал като недостоеен за място в Небето. **Тогава Сатана ликувайки посочи към своите симпатизанти, съставляващи почти половината от всички ангели, и възкликна: „Те са с мен! Ще ги изгониш ли и ще превърнеш ли Небето в такава пустош?“** След това заяви, че е готов да устои на властта на Христос и да защити мястото си в Небето - сила срещу сила. *Духът на пророчеството*, том 1. стр. 22, Параграф 2

Но дори и останалите ангели били засегнати. Чак при смъртта на Христос принципите на Сатана били свалени на земята. Верните ангели останали при Отец и Неговия Син, но Сатана бил засадил в техните умове семена, на които те не можели лесно да отговорят. Едва при кръста те можели даразпознаят измамността на Сатана.

Сатана видя, че маската му е смъкната. Неговото управление бе разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. Бе разобличен като убиец. **Чрез проливането на кръвта на Божия Синтой загуби симпатиите на небесните същества.** Отсега нататък делото му щеше да бъде ограничено. Каквото и път да поемеше, **не можеше повече да причаква ангелите, когато излизат от небесните дворове**, и да клевети пред тях Христовите братя, че били облечени в опетнени от грях дрехи. Строши се и последната халка на симпатия между Сатана и небесния свят. *Копнежът на вековете*, стр. 761, Гл. 79, Параграф 15

Дълбочината на семената, засадени от Сатана в съзнанието на ангелите, може да бъде видяна в реакцията им при отстъпничеството и неблагодарността на човечеството към неговия Създател.

Преди първото идване на Христос, светът наистина се бе превърнал в гроб за всяко благочестие. Стана седалище на Сатана; Човекът беше под властта на големия отстъпник и безпомощно възприемаше за истина лъжите му за Бога и Христос. **Небесните**

ангели гледаха света, осквернен от греха под жителите му, и си мислеха колко по-лесно би било той да бъде унищожен, вместо да се реформира. Но Самият Божий Син дойде да извърши реформация. *Библейско ехо*, 8-ми март, 1897 г.

Преди първото идване на Христос грехът изразен в отказа за придържане към Божия закон стана широко разпространен. Очевидно властта на Сатана нарастваше, войната му срещу небето ставаше все по-решителна. Стигна се до криза. Божиите движения бяха наблюдавани с напрегнат интерес от небесните ангели. Щеше ли Той да излезе от мястото Си, за да накаже жителите на света за тяхното беззаконие? Щеше ли да изпрати огън или **потоп да ги унищожи?** **Цялото небе очакваше заповедта на своя Водач, за да излее чашите на гнева върху бунтовния свят. Само една Негова дума, един знак и светът би бил унищожен. Непадналите светове биха казали: „Амин! Праведен си, Боже, защото си изкоренил бунта.“** Но „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ Бог би могъл да изпрати Своя Син да осъди, но Той Го изпрати да спаси. Христос дойде като Изкупител. **Никакви думи не могат да опишат въздействието на това движение върху небесните ангели:** с удивление и възхищение те можеха само да възкликнат: „В това се яви любовта!“ {*Отразяване на Христос*, стр. 58, Параграф 4, 5}

Това не предполага, че ангелите са искали да убият директно жителите на този свят, а по-скоро, че човекът е трябвало незабавно да понесе последствията от собствения си избор. Ако Бог бил заповядал освобождаването на четирите ветрове, преди цялото човечество да е направило своя избор и въпросите на Великата борба са били напълно разкрити, това щяло да бъде един акт на произволна сила, а принципът на принуждаващата сила не е част от Божието царство.

Упражняването на принуждаваща сила противоречи на принципите на Божието управление. Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със заповед; тя не се печели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. *Копнежът на вековете*, стр. 22, Гл. 1, Параграф 9

4. Падението на Сатана и ангелите му

По време на войната в небето Бог предложил на Луцифер и Неговите ангели да им прости, при условие че се покаят и се подчинят.

Бог в голямата Си милост дълго търпя Луцифер. Не го свали от високото му положение още първия път, когато изяви духа на недоволство, нито дори когато започна да представя лукавите си домогвания пред верните ангели. **Много пъти му бе предлагано прощение, при условие че се разкае и покори.** *Великата борба*, стр. 495, 496, Гл. 29, Параграф 10

Много от последователите на Луцифер били склонни да приемат това милостиво предложение и затова Сатана вдигнал залозите и направил гигантски скок в тъмнината, като казал на ангелите нещо, което знаел, че е абсолютно невярно.

Много от симпатизиращите на Сатана бяха склонни да послушат съвета на верните ангели и да се покаят от своето недоволство, и да бъдат отново приети с доверие от Отец и Неговия скъп Син. Тогава могъщият бунтовник заяви, че той познавал Божия закон, и, че ако трябвало да се подчини със слугинско покорство, честта му щяла да му бъде отнета. Нямало повече да му се поверява възвишената му позиция. Каза им, че сега и той и те са отишли твърде далече, за да се върнат, и че щял да се изправи срещу последниците; защото не желаел никога да почита с робско поклонение Сина на Бога; че Бог не би простил и сега те трябвало да отстояват свободата си и чрез сила да спечелят позицията и властта, която не им била предоставена чрез доброволно споразумение. *Духът на пророчеството*, том 1, стр. 20

За съжаление, една трета от ангелите повярвали на Сатана. Повярвали, че са отишли твърде далеч, защото смятали, че Бог няма да им прости. Именно върху тази идея е установен престолът на Сатана. Един престол изграден върху принципите на смъртта. Другите ангели, които последвали Сатана, решили да повярват, че Бог ще им прости, и били радостно посрещнати от Христос и Отец.

Когато Сатана изрекъл лъжата, че Бог няма да прости, той казал нещо, което не било вярно за Божия характер. Божият закон е копие на Неговия характер.

Христос дойде в нашия свят, за да представи Божия характер, така както е представен в Неговия свят закон, защото Неговият закон е копие на Неговия характер. Христос беше едновременно законът и евангелието... *Триумфиращият Христос стр. 339, Параграф 2*

Божият закон е така свят, както самия Бог. Той е откровение на Неговата воля, копие на Неговия характер, израз на божествена любов и мъдрост. *Патриарси и пророци, стр. 52, Гл. 3, Параграф 3*

Следователно, когато вярваме нещо неправилно за Божия характер, ние грешим. Грехът е престъпване на закона, а законът е копие на Божия характер. Следователно грехът е престъпване на Божия характер. Сатана съгрешил, когато заявил, че Бог няма да прости. Съгрешил, когато казал, че Божията милост и справедливост са в опозиция. Този грях причинява смърт и това превръща Сатана в автор на смъртта и този, който има силата на смъртта.

Сатана е автор на смъртта. *Вяра и дела, стр. 73, Параграф 4*

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобновзе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта **този, който има властта на смъртта, тоест дявола**; Евр. 2:14

Ако някой не вярва, че авторът на живота ще му прости и че е зависим от автора на живота, тогава, разбира се, той ще умре. „Умирайки, ти ще умреш.“ Проецираното вярване, че Бог не прощава, поставя човека в един процес на сигурна смърт.

5. Падението на човека

Когато човекът ял от плода на дървото, той възприел лъжите на Сатаназа Божия характер.

Бог им каза да не докосват дървото на познанието. Но тук идва изкушителят и вместо да се подчинят на Божиите думи, те го послушали и се подчинили на думите му. Какъв бе резултатът? Били изключени от дома си в Едем. Когато Бог направил запитване, те Му отговорили, че гласът им казал да ядат и те му се подчинили. Тогава беше първата проповед на Евангелието, проповядвано на Адам и Ева в Едем (Битие 3:15)... Христос погледна към нашия свят, преди да дойде в него, и видя, че силата на Сатана се упражнява върху човешкото семейство. И заради прегрешението на Адам той претендира за цялото човешко семейство. Той посочваше

техните бедствия и болести и [ги] отразяваше върху Бога. **Каза, че Бог няма да има милост към тях и те биха могли също да бъдат под негов контрол.** {Ръкопис 16 -1893, Параграф 2-3}

Сатана използвал срещу Адам и Ева същата лъжа, която казал на ангелите. Било им казано, че Бог няма да има милост към тях, което означава, че Той няма да им прости. Казано им било, че са отишли твърде далеч, така че и те можели да бъдат под неговия контрол. Когато Адам паднал, умът му станал едно с ума на Сатана.

Бог заявява: "Ще поставя вражда". Тази вражда не дойде естествено. **Когато човекът престъпи Божествения закон, природата му стана зла и той влезе в съгласие, а не във вражда със Сатана.** Между грешния човек и онзи, у когото се породи грехът естествено не съществува вражда. Чрез измяната и двамата станаха лоши. Отклонилият се от правдата няма да бъде удовлетворен, докато не постигне съчувствието и подкрепата на другите, последвали неговия пример. **Тази е причината падналите ангели и неправедните човеци да се обединяват в отчаяна дружба.** *Великата борба, стр. 506, Гл. 30, Параграф 2*

6. Критичният въпрос

Когато човекът станал зъл, той възприел мисленето на Сатана по отношение на справедливостта и милостта. Правосъдието на Сатана станало правосъдие на човека. Елън Уайт обобщава това по следния начин:

Войната срещу Божия закон започна на небето. Сатана бе решен да завлече Бог в идеите и пътя си, да го принуди да промени закона на Своето управление. Това беше причината за войната в небето. Сатана въздействаше върху симпатиите на ангелското множество чрез неговото подвеждащо поведение, но беше изгонен от небето и **сега е решен да осъществи на земята установените в небето планове.** Ако можеше да убеди човека да бъде неверен към Божия закон, щеше да се почувства удовлетворен, че е отмъстил на Бога... **Той се стреми да внуши в съзнанието на хората своите майсторски измами, като по този начин извращава съда и справедливостта, потъпквайки Божия закон.** Това дело - конфликтът между истината и заблудата - е в основата на изпитанията и скърбите, които ще преживеят Божиите деца. Това е "изпитанието на тяхната вяра". *Издание на ръкописи,*

Фалшивите възгледи за справедливост и съд потъпкват Божия закон. Когато грешим, Сатана ни измъчва като ни кара да вярваме, че Бог е недоволен от нас и ни принуждава да се откажем в отчаянието си.

Като притиска душата с идеята, че Бог е недоволен от нас, Сатана се опитва да ни измъчва с неверие. Но ние трябва да „се радваме винаги в Господа“ (цитира се 1 Петрово 1:6-9). Господ Исус е единствената ни надежда. Той е надеждата ви и на мен ми е поръчано в Неговото име да ви помоля да положите цялото си доверие в Него (цитира се Исаия 57:15). *Издание на ръкописи, том 12, стр. 37, Параграф 2*

Когато Бог дошъл при Адам в градината, след като съгрешил, Адам възприемал думите на Бог през очилата на Сатанинското правосъдие. Адам не вярвал, че Бог ще му прости. Освен това той вярвал, че притежава собствен живот, заради това, че бил ял от дървото на познанието за доброто и злото. Как би могъл Адам да разбере намеренията на Бог към него с новото си схващане за справедливост?

А той каза: Чух гласа Ти в градината **и се уплаших**, защото съм гол, и се скрих. Битие 3:10

Защо Адам се уплашил?

И да избави всички онези, които чрез **страха от смъртта** през целия си живот са били подчинени на робство. Евреи 2:15

Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и **чрез греха – смъртта**, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха; Римляни 5:12

Адам се страхувал, че Бог ще го убие. Думите, които Бог казал, че „в деня, когато ядете, ще умрете“, сега за Адам означавали, че Бог ще го убие. Тъй като Адам виждал справедливостта по същия начин, както и Сатана, той смятал, че грехът му трябва да бъде наказан. Той също така смятал, че Бог няма да му покаже милост. Адам смятал, че заявлението на Бога означава да бъде наказан за греха си със смърт. Затова Адам се страхувал, когато Бог се приближил до него и се скрил поради страх от смъртта.

В светлината на тази последователност на събитията можем да започнем да разбираме значението на това, което се случило след това.

А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: Жената, която Тиси ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох. Битие 3:11-12

Адам се страхувал, че ще умре. Когато е разпитан, той замесил жената и по този начин представил Божия Син като основната причина, защото Той я е създал. Като обвинява жена си, той всъщност я поставя в положението на смъртно наказание, според неговото разбиране. В умаси той бил готов да я пожертва, за да се спаси. Това е проявлението на теологията, основаваща се на уталожване на Божия гняв. Това е раждането на наказателното заместническо изкупление.

Много важно е, че по времето, когато Адам съгрешил, от Божия престол се чул глас:

Когато Адам се предаде на изкушението на врага и изпадна от своето възвишено и свято положение, Сатана и неговите ангели ликуваха. Но от трона на Бога се чу глас изговарящ думи на тайнствена важност. "Жертва и принос не си поискал; ушите ми си отворил: всеизгаряния и приноси за грях не си изискал. Тогава казах, Ето, дойдох: в свитъка на книгата е писано за мен, наслаждавам се да върша волята ти, о Боже мой: да, законът ти е вътре в сърцето ми." Когато човекът съгреши, Христос провъзгласи целта Си да стане заместник и гарант на човека.
(Ривю енд Херълд, 3-ти септември, 1901 г.)

Виждаме, че по времето, когато Адам съгрешил, Господ дал да се разбере, че не желае жертва и принос за грях. Със сигурност е вярно, че Христос е дал Себе Си като заместник на човека, като е взел човешкото окаянство върху Себе Си, но Той не станал заместник заради Бога, като че Бог иска смърт, за да бъде удовлетворен.

Адам бил готов да предложи жена си като негов заместник, като жертва. Бог не желаел такива жертви. Той никога не е изисквал жертва. Но във възприятието на Адам, който вече бил управляван от Сатанинската гледна точка за справедливост, не може да има изкупление без наказание. Неговото възприемане на Божието изискване е, че трябва да има смърт. Човек тогава проектира идеите си за справедливост върху

Бога и вярва, че божествената справедливост изисква смъртта на престъпника.

Чрез тази идея Сатана управлява този свят. Именно този принцип кара справедливостта да изглежда противоположна и противопоставяща се на Божията милост.

Справедливостта и Милостта бяха отделени, противопоставяйки се една на друга, разделени от широка бездна. Господ, нашият Изкупител, облече Своята божественост с човечеството и изработи за човека характер, който е без петно и недостатък. Той постави кръста си по средата между небето и земята и го направи обект на привличане, който достигаше до двете посоки, **привличайки както праведността, така и милостта през бездната.** Справедливостта се премести от възвишения си трон и с всичките небесни войски се приближи до кръста. Там тя видя един, който е равен на Бога, носещ наказанието за всяка несправедливост и грях. Със съвършено удовлетворение справедливостта се поклони с благоговение пред кръста, казвайки: „Достатъчно е.“ *Бюлетин на Генералната конференция, Четвърто тримесечие, 1899 г., кн. 3, стр. 102.*

Изкусително е да се мисли от прочитането на този последен цитат, че когато справедливостта се е преместила от трона, това е Отец. Това изглежда неопровержимо, когато се казва, че всички небесни войски се приближиха до кръста. По-рано установихме, че Сатана е поставил своя престол чрез една фалшива система за справедливост, която е отвратителна за Бога. Сатана е този, който прави справедливостта да бъде противоположна на милостта в умовете на ангелите и хората. Всички небесни армии са били засегнати от това. Когато сме внимателни, забелязваме, че, едва когато Христос умрял на кръста, Сатана бил изкоренен от симпатиите на небесните ангели. Както заявява Павел:

И чрез Него **да примири със Себе Си всичко** – било на земята, **или на небето** – като въздвори мир чрез кръвта, пролята на Неговия кръст. Колосяни 1:20

За егоистичния Сатана е било немислимо Бог да се съгласи да изпълни изискванията на справедливостта, които Сатана бил установил. По същество фалшивата теория за справедливост без милост се превръща в подразбиращата се цена за откуп, за да бъдат хората и ангелите

убедени, че изкуплението е било достигнато. При никой от етапите нашият Баща не е бил отчужден от нас. Той не се нуждаел от откупна цена. Ние сме се били отчуждили от Него. Ние сме тези, които се нуждаем от убеждаване. Затова четем:

А според закона почти всичко се очиства с кръв и без проливането на кръв няма опрощаване. Евреи 9:22

Така Бог установил жертвената система като гаранция за човека, обгърнат от фалшивото правосъдие на Сатана, че може да му бъде простено. Жертвената система не е нещо, което Бог желае; тя е отражение на нагласите на хората да търсят заместител в наказанието. И все пак чрез тези грешни идеи Бог получил възможност да поучава патриарсите на Своята милост. Жертвената система била огледало, коетоотразявало сърцето на човека. Тя му показва неговата греховност и му позволява да разбере, че след като е дал възможност умът му да бъде покварен с идеята на Сатана за справедливост, той изисква смъртта на Божия Син, за да го освободи от чувството му за вина. Ако можете да схванете тази истина, тогава истината ще ви освободи. Това ще прекрати жертвата в сърцето ви като средство за умилоствивение на един разгневен Бог.

7. Бронзовият олтар

Разполагаме с допълнително доказателство за тази истина в това, че жертвеното агне било принасяно върху бронзов олтар.

И направи олтара за всеизгаряне от акациево дърво, пет лакътя беше дължината му и пет лакътя беше ширината му, четвъртит, и три лакътя беше височината му. И на четирите му ъгъла направи роговете му, роговете му бяха част от самия него; и **го обкова с бронз**. Изход 38:1-2

Бронзът бил един метал изобретен от потомците на Каин.

И Села също роди Тувал-Каин, ковач на всякакво изделие от мед и желязо; а сестра на Тувал-Каин беше Наама. Битие 4:22

Библията понякога представя бронза (медта) като нещо нежелано.

Сине човешки, израилевият дом ми стана шлака. **Те всички са мед**

и калай, желязо и олово в пещта; **станаха шлага от сребро.**
Езекиил 22:18

Бронзът (в превода на крал Яков е преведено като месинг) е сплав от мед и цинк. Тези два елемента се противопоставят един на друг в човешкото тяло. Те имат антагонистични отношения. Това сякаш се вписва напълно във всемирната ситуация на ангелите и хората относно връзката между Божията милост и фалшивата справедливост на Сатана в техните умове; едно опозиционно отношение. Така чрез символиката на бронза Писанията ни показват, че Кръстът се осъществява в антагонистични принципи. Но след като човешкият ум отново се свържес Божията милост чрез кръста се отваря път, за да може умът му да бъде очистен от медта и да вземе участие в дървото на живота, което съдържа само злато и сребро.

Тук видяхме дървото на живота и престола на Бога. От престола изтичаше чиста река, и от двете страни на реката беше дървото на живота. От едната страна на реката **беше единият ствол на дървото, а другият беше от другата страна на реката, и двата от чисто, прозрачно злато.** Отначало си помислих, че виждам две дървета. Погледнах отново и видях, че те са обединени на върха в едно дърво. Така дървото на живота беше от двете страни на реката на живота. Клоните му се надвесваха над мястото, където стояхме, и **плодът беше славен; приличаше на злато, смесено със сребро.** {Християнско преживяване и учение, стр. 60, Параграф 1}

В небесното светилище няма мед. Използват се само метали от злато и сребро. Следователно, когато хората са подготвени за съда, когато са готови да преценят правилно Божия характер във връзка с Неговата справедливост и милост, тогава те са свободни да излязат от двора, който съдържа противоречивите принципи на бронза/медта. Предметите в двора са изпълнили предназначението си и вече не са необходими.

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; **но двора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на езичниците,** които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1-2

Затова дарът на Кръста е славна светлина, която има силата да разбие идеята на Сатана за справедливост и да премахне бронзовата шлага от сърцата ни. Божията милост се разкрива през нашите извратени

представи за справедливост.

Същият този принцип се използва от Христос, когато представя някои от Своите притчи. Той щял да вземе техните идеи и да ги учи чрез тях.

"Умря и богаташът и бе погребан и в пъкъла, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраама и Лазара в неговите обятия. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се за мене, и изпрати Лазара да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми, защото съм на мъки в тоя пламък"

В тази притча Христос среща народа на собствената му територия. Мнозина от слушателите на Христос поддържаха учението за съзнателното състояние на човека между смъртта и възкресението. **Спасителят познаваше идеите им и състави притчата Си по такъв начин, че да внедри важни истини като си послужи с техните предубеждения.** Той изправи пред Своите слушатели огледало, в което, оглеждайки се, да преценят доколко връзката им с Бога е истинска. Христос използваше преобладаващото мнение, за да изясни една истина, която желаше да извести на всички. Стойността на човека, внушаваше Той, не зависи от големината на неговото богатство, защото всичко, което притежава, му е поверено за късо време от Господа. *Притчи Христови, стр. 263, Гл. 21, Параграф 11, 12*

8. Медната змия

Ще прибавим още едно измерение в тази тема чрез историята за медната змия, която била издигната на вършината.

И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. Тогава народът дойде при Мойсей и каза: Съгрешихме, че говорихме против ГОСПОДА и против теб. Помоли се на ГОСПОДА да махне змиите от нас! И Мойсей се помоли за народа. **И ГОСПОД каза на Мойсей: Направи си една отровна змия и я сложи на прът. И всеки ухапан, като я погледне, ще остане жив. И така, Мойсей направи бронзова змия и я сложи на прът. И когато змия ухапеше някого и той погледнеше бронзовата змия, оставаше жив.** Числа 21:5-9

Не изглежда ли странно, че Моисей е трябвало да бъде инструктиран да направи образ на това, което хапе хората и да го издигне, за да го погледнат и да се излекуват? Нямаме време да изследваме всички подробности тук, защото има много какво да се каже. Истината е, че човекът е ухапан от змията, Сатана, и е погълнал отровната му идея за справедливостта. Бог отговаря на това изискване и така Христос е разпънат на кръста, за да посрещне изискванията в справедливостта на змията. Змията и всичките небесни войски се покланят с благоговение пред кръста. Онези хора от човечеството, които решат да гледат на кръста, вече могат да получат достъп до Божията милост, защото сега те са свободни да вярват в нея, тъй като идеите им за справедливост са посрещнати.

Другата идея, която отбелязваме тук е, че, според закона, израилтяните трябвало да донесат принос за грях, преди да са имали увереност, че Бог ще ги чуе. В този случай издигнатата на върлината змия заобиколила жертвената им система и им предлагала милост чрез вяра единствено в предоставената им помощ.

Евреите в своето страдание не могли да се спасят от влиянието на огнените змии. Единствено Бог можел да спаси грешния, бунтовен Израил с Неговата безгранична сила. Въпреки това, в своята мъдрост, Той не сметнал за уместно да прости престъпленията им, без да изпита тяхното покаяние и вяра. От тях се изисквало, чрез свое собствено деяние, да покажат покаянието и вярата си в осигуреното от Бога условие за възстановяването им. Те, от своя страна, трябвало да действат. Трябвало да гледат, за да живеят. **Акът на гледането показвал вярата им в Божия Син, когото змията представляла.** Издигането на медната змия имало за цел да научи Израил на един урок. **Те били представляли своите жертви на Бога, чувствайки, че по този начин са направили голямо изкупление за греховете си. Не разчитали чрез вяра на заслугите на бъдещия Изкупител, на което приносите им били само символ. За да прилича на огнената змия, направената от мед змия, трябвало да бъде поставена в средата на лагера и издигната на една върлина. Това било с цел да се покаже на Израил, че техните приноси, сами по себе си, нямат повече спасителна стойност и сила от медната змия, която трябвало да съживи в умовете им бъдещата жертва на Божия Син. И така, техните приноси трябвало да бъдат донесени със съкрушена воля и каещи се сърца, които имат вяра в достойния принос на Божия скъп Син. Никой не бил принуждаван да гледа към медната змия.**

Всеки можел да погледне и да живее, или, невярвайки в простата разпоредба, която Бог дал, да откаже да гледа, и по този начин да умре. {*Духът на пророчеството*, Том 1, стр. 316-317}

Точно както змията била издигната на върлината, Христос бил издигнат на кръста.

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син; Йоан 3:14

Змията представляла Божия Син само в смисъла, че Христос отговаря на изискванията на сатанинската справедливост, която поробва човешкия ум. Светлината на кръста била толкова силна, че не само проникнала в мрачния човешки ум, но и освободила небесните ангели от всяко съчувствие към Сатана. Слава на Отец за дара на Неговия Син на кръста! Чрез смъртта на кръста Христос побеждава онзи, който има силата на смъртта чрез своята фалшива справедливост. Той донесъл живот и безсмъртие чрез благовестието.

Като последен свидетел на това разбиране за кръста, ще добавим следното твърдение, което ще бъде от жизненоважно значение за разбиране истинския смисъл на някои истории в Стария Завет.

"В това се състои любовта, не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и изпрати Своя Син да бъде умиловитие за нашите грехове." **Ето език, който изразява Неговия ум към един покварен и идолопоклоннически народ:** „Как да те предам, Ефреме? Как да те оставя, Израилю? Как да те направя като Адма? Покаянията Ми се обърнаха в Мен, разкаянията ми се разпалиха заедно. Трябва ли да се откаже от хората, за които е направена такава провизия, а именно - Неговият Единороден Син, точният образ на самия Него? **Бог позволява Неговият Син да бъде предаден за нашите престъпления. Спрямо Носителя на греха Той самият възприема характера на съдия, който е лишен от скъпите качества на баща.**

{*Свидетелства до служителите и евангелските работници*, стр. 245, Параграф 2}

Тази мисъл е невъзможна за разшифриране, без да се разбират изискванията на фалшивата справедливост. Как така Бог възприема характера на съдия към носителя на греха? Заради затъмнената ни човешка перспектива, за да може да ни достигне там, където сме, Бог трябва да задоволи нашето разбиране за справедливост. Напълно е

невъзможно Бог действително да премахне качествата Си на нежен Баща. Ключовата дума е *възприема*. Възприемането Го кара да се яви като съдия, както и да бъде лишен от скъпите качества на Баща. Тази трансформация, която се случва в заобикалящата кръста тъмнина, където Бог привидно крие лицето Си, е, за да се отговори на изискванията на нашето идолопоклонство към Него. Казано по друг начин, именно чрез идолопоклонството ни, нашият Баща става ревнив Бог.

9. Един ревнив Бог

Във втората заповед се съдържа последователността, с която Бог управлява справедливостта чрез нашето бронзово/медно мислене.

Да не им се кланяш, нито да им служиш; **защото** [причинно-следствена връзка. Това, което следва, е причинено от това, което току-що е написано. Най-често е превеждано като защото, 466 пъти, Когато 245 пъти, Ако 166 пъти] Аз Господ, твойт Бог, съм [“съм“ е добавена дума, причинно-следствената връзка позволява превода „ставам“ или „се превръщам в“) един **ревнив** [Евр. 7067] Бог, който **посещава** [наблюдава, грижи се, **припомня**] беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение от онези, които ме **мразят**; Изход 20:5

Когато Адам се предал на Сатана, той извършил идолопоклонство. Това идолопоклонство го накарало да гледа на Бога като на Някой, Който се стреми да го убие заради неговото престъпление. Сатана казал на Адам, че Бог няма да му покаже милост. Когато Адам приел тази идея, Бог изглеждал ревнив и гневен.

Обърнете внимание на притчата, която Исус разказал за хората с талантите.

Но неговите граждани го **мразеха** и изпратиха след него посланици да кажат: Ние не искаме този да царува над нас. Лука 19:14

Какво казал човекът с единия талант (или мнасата) на господаря си?

Дойде и друг и каза: Господарю, ето твоята мнаса, която пазех скътана в кърпа, защото се боях от теб, понеже си строг човек: взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял.

Библията ни казва че онези, които мразят Бога, обичат смъртта.

А който съгрешава срещу мен, вреди на душата си. **Всички, които ме мразят, обичат смъртта.** Притчи 8:36

Безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви; **които, при все че знаят [възприемат] Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт,** не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат. Римляни 1:31-32

Онези, които мразят Бога и/или са без знание, възприемат Божия съд като смъртоносен. За да могат погълнатите от идолопоклонство да повярват, че може да им бъде простено, трябва да бъдат наложени наказания на престъпниците, за да повярват, че могат да очакват прошка. За да посрещне това очакване на човека, Бог ни казва как Той осъжда онези, които Го мразят. Той ги посещава /им въздава до третото четвърто поколение.

По този начин, когато хората понесат върху себе си последствията от собствените си решения, Бог позволява да бъде виждан като такъв, който им причинява наказание. Прямо грешника Той възприема характера на съдия, който се лишава от нежните качества на Баща.

В разрушителните сили на природата - както в естествените елементи, така и в политическата борба на хората, Бог се представя като ревнив Бог, който им носи бедствие. Защо Той позволява това? За да може, когато злите хора погинат, сред останалите да има усещане, че справедливостта е посрещната. Прави се някаква форма на изкупление така, че хората да могат да бъдат облекчени от общата си вина за определен период от време. В Писанията има дълбока мъдрост, която гласи:

Пръчката и изобличението дават мъдрост, а дете, оставено на себе си, засрамва майка си. Притчи 29:15

Който щади тоягата си, мрази сина си, а който го обича, го наказва навреме. Притчи 13:24

Майката може да попита: "Никога ли да не наказвам детето си?" Биенето може да е необходимо, когато други средства се провалят, но тя не трябва да използва пръчката, ако е възможно да се избегне това. Но ако по-меките мерки се окажат недостатъчни,

трябва да се наложи наказание, което ще направи детето да се опомни. Често **една такава корекция ще бъде достатъчна за цял живот**, за да покаже на детето, че не държи линиите на контрола.
Детско водителство, стр. 250, Параграф 1-2

В някои случаи само собственото чувство за справедливост на детето ще позволи премахването на вината му чрез използването на пръчката. Но това никога не трябва да се прилага с насилие, гняв или с повишен глас.

Жизнено важно е да се разбере втората заповед. Формулата, която тя съдържа, разкрива Божия характер по отношение на Неговата милост и справедливост. Както казахме по-рано, Божият закон е копие на Неговия характер. Всяко разбиране на Божието правосъдие, което не се съгласува с тази заповед, не е истинско откровение за Неговия характер.

Принципът на Божията ревност в Писанието винаги е свързан с хората, които изпадат в идолопоклонство.

Защото ти не бива да се покланяш на друг бог, понеже [Евр. 3588 Когато] ГОСПОД, **чието Име е Ревнив, е ревнив Бог**. Изход 34:14

Да се боиш от ГОСПОДА, своя Бог, и да Му служиш, и в Неговото Име да се кълнеш. Да не следвате други богове, от боговете на народите, които са около вас, **(защото ГОСПОД, твоят Бог сред теб, е Бог ревнив)**; за да не пламне гневът на ГОСПОДА, твоя Бог, **против теб и да те изтреби от лицето на земята**. Второзаконие 6:13-15

С чужди богове Го раздразниха до ревност [Евр. 7065], с мерзости Го разгневиха. **Пожертвах на демони, а не на Бога, на богове, които не познавах**, на нови богове, въведени наскоро, от които бащите ви не се бояха. Ти пренебрегна Канарата, която те роди, и забрави Бога, който те създаде. И ГОСПОД видя и ги отхвърли, защото го разгневиха синовете Му и дъщерите Му. **И каза: Ще скрия лицето Си от тях, ще видя какъв ще бъде краят им**, защото са извратено поколение, синове, в които няма вяност. **Те мераздразниха до ревност с онова, което не е Бог, разгневиха Ме с идолите си**. Затова и Аз ще ги раздразня до ревност с онези, които не са народ, с народ несмислен ще ги разгневя. Второзаконие 32:16-21

Така виждаме, че Божията ревност се появява поради

идолопоклонството на човека. Идолопоклонството винаги означава загуба на вярата в милостта, защото само при истинския Бог има милост. Сатана, естественият човек и тяхната справедливост не притежават милост.

Когато отворите Библията, ако престъпвате закона (характера) на Бога, **ще изглежда, че всички гневни заплахи са заради вашия случай.** Когато влезете в събрание, за да носите свидетелството си, то ще бъде пълно с неверие и тъмнина. Вашето свидетелство ще представи погрешно небесния ви Баща. **То ще го представя като един, който не желае да прости, когато желаете да се върнете при Него,** и по този начин ще опозорите своя Изкупител пред събранието. {*Ривю енд Херълд*, 19-ти март 1889 г., Параграф 7}

Където и да виждаме проява на Божия ревност и спохождането с присъдите Му, това е в отговор на човешките идеи за справедливост. Но това винаги следва формулата в Изход 20:5.

Сега искаме да се върнем към историята за Саул и да видим как справедливостта на Бог следва модела на втората заповед. Но преди да направим това, трябва да разгледаме някои твърдения, които показват как Бог посещава или съблюдава беззаконието на злодеите.

Злото ще убие безбожния и които мразят праведния, ще бъдат осъдени. Псалм 34:21

Злото е това, което убива нечестивите, а не Бог. Бог възприема към нечестивите характера на съдия, който се лишава от нежните качества на Баща, като крие лицето си в тъмнината, когато се сблъскват с последствията от своите действия. За Отец и Сина е агония да позволят това да се случи, но Те трябва да уважат избора на тези, които Ги отхвърлят. Не могат да ги принудят да се подчиняват.

ГОСПОД е познат с извършвания от Него съд. **Нечестивите се въртимчива в делото на ръцете си.** Псалм 9:16

И излях върху тях негодуванието Си, довърших ги с огъня на яростта Си, **въздадох пътищата им върху главите им, заявява Господ БОГ.** Езекиил 22:31

Затова и Аз, окото Ми няма да пощади няма да пожаля. **Ще въздам пътя им върху главите им.** Езекиил 9:10

Злото му ще се върне на главата му и **насилието му ще слезе върху темето** [короната] му. Псалм 7:16

10. Контекстът на заповедта за избиването на амаличаните

Първо, забелязваме, че целият процес на Израил, който иска цар, е плод на идолопоклонство.

Израилтяните възприели много от обичаите на своите езически съседи и по този начин в голяма степен пожертвали собствения си специфичен и свят характер. Поклонението им станало по-малко усърдно и искрено. **Постепенно загубили почитта си към Бога и престанали да оценяват високата чест да бъдат избран от Него народ.** Заслепени от великолепието и проявите на езическите монарси, те се отегчили от собствената си простота и **пожелали да бъдат освободени от властта на своя Божествен Суверен.** Когато се отдалечили от Господ, различните племена ревнували и си завиждали едно на друго. Борбите и разногласията се увеличили, **докато не се стигнало до предположението, че назначаването на цар е единственото средство, чрез което хармонията можела да бъде възстановена.** {Знамения на времето, 13-ти юли 1882 г., Параграф 3}

Цялата кариера на Саул е в контекста на това, че Израил отхвърлил Бога и пожелал да бъде като света. Именно този процес на идолопоклонство извиква клаузата за ревност в Изход 20:5. Той подсигуриява това, че Господ ще наблюдава събитията, за да приведе Своите пътища към тях. Това щяло да задоволи идеята им за справедливост и да им даде възможност за покаяние и милост.

Второ, желанието за цар е голям удар за Самуил.

Умоляващите били внимателни, когато заявили, че не могат да намерят вина в управлението на Самуил; но настоявали, защото той скоро щял да стане прекалено стар, за да им служи, а синовете му се били доказали като такива на които не може да се вярва. Въпреки тези обяснения и изповеди, **Самуил бил дълбоко наранен. Той видял молбата им като порицание срещу него и пряко усилие да бъде отстранен. Но той не разкрил чувствата си.** Не произнесъл никакви упреци срещу неблагодарността на хората. Ако бил направил това, горчивото обвинение можело да причини

голяма вреда. {Знамения на времето, 13-ти юли 1882 г., Параграф 7}

Самуил бил служил вярно на хората през целия си живот. Бил осъществил голяма реформация сред народа. Той бил наранен от неблагодарността им. Мъдро се въздържал да изрази чувствата си, но в него вече виреело семето на болката.

И Господ каза на Самуил: “Послушай гласа на людетe за всичко, щo ти говорят, защото не отхвърлиха тебе, но Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях. Според всичките дела, които те са вършили от деня, когато съм ги извел от Египет дори до тоя ден, като са Ме оставяли и са служили на други богове, така правят и на тебе.”

Пророкът бе упрекнат за това, че се е наскърбил и е приел отношението на народа като насочено лично към него.

Израилтяните проявиха неуважение не към него, а към авторитета на Бога, Който бе определил управителите на народа Си.

Презиращите и отхвърлящите верния Божи слуга показват презрение не само към човека, а и към Господаря, Който го е изпратил. Божието слово, Неговите изобличения и съвети се омаловажават и Неговият авторитет се отхвърля. *Патриарси и пророци, стр. 605, Гл. 59, Параграф 7*

След бедствието в Галгал, когато Саул поел делото на свещеник и принесъл жертва като средство за повишаване морала на хората по отношение на военните неща, много бързо се стигнало до отхвърлянето на Саул.

Саул не издържа изпита. Бог беше обещал да бъде с него, ако е послушен. Той трябваше да се довери на това обещание и да изчака търпеливо божествените инструкции и напътствия. Но мислейки, че веднага трябва да се направи нещо, за да вдъхнови хората с кураж, той им заповяда да донесат жертвите си за жертвоприношение, а след това самонадеяно зае мястото на свещеника и ги принесе на олтара. Този акт бе грубо нарушение на божествената заповед, според която жертвите се принасят само от тези на които е било поверено това свято дело. **Освен това публичният характер на този акт, както и високата позиция на извършителя на престъплението, допринесоха в значителна степен за пагубното влияние на неговия пример и направиха необходимо незабавното наказание.** {Знамения на времето, 3-ти август 1882 г., Параграф 10}

Самуил изобличил своеволния цар.

В отговор на остро то му запитване: "Какво си сторил?" Саул се опита да оправдае собствения си курс, като обрисова ужаса на народа и опасността от незабавна атака на филистимците. Но пророкът върна строгия и тържествен отговор: - Ти си извършил безумие; не си спазил заповедта на Господа твоя Бог, която ти заповяда, защото Господ щеше да утвърди царството ти над Израила до века, но сега Твоето царство няма да продължи, Господ си намери човек по Неговото сърце, и Господ му заповяда да бъде военачалник над народа Му, защото не си опазил онова, което ти заповяда Господ. {Знамения на времето, 3-ти август 1882 г., Параграф 11-12}

Саул все още отказвал да се покае и продължил да се оправдава.

Святият Дух бе даден на Саул, за да осветли разума и да смекчи сърцето му. Царят получи и вярно напътствие, и укор от Божия пророк. Но въпреки това колко голямо бе неговото своенравие! **Историята на първия израилев цар е тъжен пример за силата на погрешните ранни навици. В младостта си Саул не обичаше Бога и не се боеше от Него и неговият буен дух, неподготвен от детството да се подчинява, бе винаги склонен да се разбунтува срещу Божествения авторитет. Патриарси и пророци, стр. 622, Гл. 60, Параграф 16**

Саул не обичал Бога и не се боял от Него. Никога не се бил научил да Му се доверява и да Му се покорява. Така той нямал правилна преценка за Неговия характер. Господ се стремял да просвети Саул и да го привлече към истината, но, за съжаление, той останал своеволен и упорит до самия край.

Скоро след това Бог благословил Йонатан, за да отвори пътя към голяма победа на Израил.

И един ден Йонатан, синът на Саул, каза на оръженосеца си: Ела да преминем към филистимския пост, който е оттатък. Но на баща си не каза. 1 Царе 14:1

И Йонатан се изкачи на ръцете си и краката си и оръженосецът му след него. И те падаха пред Йонатан, а оръженосецът му ги убиваше след него. И първото поражение, което Йонатан и оръженосецът му им нанесоха, беше около двадесет мъже на

около половин нива, изорана от един впряг. И настана ужас в стана, на полето и сред целия народ; и постът, и нападателите се ужасиха и земята се потресе, и настана ужас от Бога. И стражите на Саул в Гавая Вениаминова погледнаха, и ето, множеството се стопяваше и постепенно се разпръсваше. 1 Царе 14:13-16

Чрез какво средство Господ благословил Йонатан?

Небесните ангели защитиха Йонатан и придружителя му, ангели се биха на тяхна страна и филистимците паднаха пред тях. Земята потрепери, сякаш приближаваше голямо множество конници и колесници. Йонатан разпозна знаците на Божествената помощ. Дори и филистимците разбраха, че Бог действаше за спасението на Израил. *Патриарси и пророци, стр. 625, Гл. 60, Параграф 20*

Ангелите защитили Йонатан и неговия оръженосец, но ангелите не убили никого от вражеските войници, понеже четем:

Ангелите са изпратени от небесните дворове, не за да унищожат, но да бдят и да пазят застрашените души, да спасят изгубените, да върнат бездомните обратно в кошарата. {*Ривю енд Херълд*, 10-ти май, 1906 г.}

Ангелите не идват на земята, за да осъждат и унищожават, да господстват и да изискват почит, но те са пратеници на милостта, които сътрудничат на началника на Господното войнство. Те сътрудничат на човешките деятели, които излизат да търсят и да спасят изгубената овца. На ангелите е заповядано да разположат кръг около онези, които се боят от Бога и Го обичат. {*Знамения на времето*, 20-ти ноември 1893 г., Параграф 3}

Ангелите бдели над Йонатан и оръженосеца му, защото душите им били застрашени. Сега, когато Саул знаел, че царството му е заплашено, защото Самуил бил казал, че ще бъде дадено на друг, той бил твърде обезпокоен, че в Израил се случва победа, без той да знае нищо за нея! Сега Саул станал много ревнив за собствената си чест. Бог щял да съблюдава/посети неговата ревност като наказание над Израил. Всичко това е част от проявлението на Божията ревност, когато хората избират идолопоклоннически път.

А израилевите мъже се измъчиха в онзи ден, защото Саул беше поставил народа под клетва, като беше казал: Проклет онзи, който вкуси храна до вечерта, докато не отмъстя на враговете си! Затова никой от народа не вкуси храна. И целият народ дойде в една гора,

където имаше мед по земята. И когато народът влезе в гората, ето, медът капеше; но никой не сложи ръката си до устата си, защото народът се боеше от клетвата. 1 Царе 14:24-26

Йонатан не бил чул клетвата и затова взел малко мед, за да се освежи. След това Саул попитал Господ дали да продължат борбата срещу филистимците, но не получил отговор. Сега той се опитал да разбере къде има грях в лагера. В рамките на правосъдната система, в която действал Саул, Господ позволил жребият да се падне на Йонатан.

И Саул каза: Хвърлете жребия между мен и сина ми Йонатан! И чрез жребия се хвана Йонатан. Тогава Саул каза на Йонатан: Каж ми какво си сторил! И Йонатан му отговори и каза: Вкусих само малко мед с края на тоягата, която беше в ръката ми, и ето, трябва да умра! И Саул каза: Така да направи Бог и така да прибави — непременно ще умреш, Йонатане! 1 Царе 14:42-44

Подобно на Адам, който обвинил жена си, Саул бил готов да предложи един със собствената му плът и кръв, за да донесе умиловитие за проблема с греха в лагера. Вместо да приеме отговорността и да се покае, той по-скоро щял да предложи собствения си син като жертва. Посещението на беззаконието за желанието на Израил да има цар наистина започнало да се проявява. Несигурността на Саул в положението му като цар означавало, че всеки човек, който трябва да напредва в царството и да кара хората да се радват, щял да бъде разглеждан като заплаха.

Ако израилтяните не се бяха намесили да спасят живота на Йонатан, освободителят им щеше да загине според царския декрет. **С какви ли чувства на недоверие и опасения трябва да са били изпълнени при по-нататъшното водачество на Саул! Колко горчива трябва да е била мисълта, че самите те го бяха поставили на трона!** Господ дълго търпи безпътството на хората и на всички дава възможност да видят греховете си и да не ги вършат. Но макар и да изглежда, че дава успех на онези, които пренебрегват волята Му и презират предупрежденията Му, когато часът дойде, Той със сигурност ще разкрие безразсъдството им. *Патриарси и пророци, стр. 626, Гл. 60, Параграф 30*

Саул можеше да усети, че синът му е предпочитан пред него, както от народа, така и от Господа. Избавлението на Йонатан беше тежко порицание за безразсъдството на царя. Той имаше предчувствие, че проклятията му ще паднат върху собствената му

глава. Не продължи войната с филистимците, но се върна в домаси, мрачен и недоволен. {*Знамения на времето*, 17-ти август 1882 Параграф 11}

На човек, който желае да пожертва собствения си син заради пострадалата си гордост, трябва да се гледа като на такъв, който е под контрола на Сатана. Това е в пълно съгласие с Божието обещание да посети беззаконията на хората чрез наблюдаване на събитията, така че злото да убие нечестивите.

Сега, след като Саул знаел, че царството трябва да бъде отнето от него, и синът му изглеждал като по-предпочитан от самия него, а народът се противопоставял на властта му да се опита да убие Йонатан, Саул се опитал да си върне репутацията, като отишъл на война със съседните племена.

И Саул пое управлението над Израил и воюва срещу всичките си врагове отвсякъде: срещу Моав, срещу синовете на Амон, срещу Едом, срещу царете на Сова и срещу филистимците. И накъдето и да се обърнеше, побеждаваше. **И действаше със сила и разби Амалик**, и избави Израил от ръцете на грабителите му.
1 Царе14:47-48

Грехът на Саул заради личния интерес и ревността за короната му сега щял бъде въздаден/посетен върху съседните народи като наказание за тяхното идолопоклонство и бунт. Това е точно според образаца в Изход 20:5 за посещение на беззаконията на бащите върху децата на онези, които мразят Бога.

11. Пророчеството на Господ и заповедта относно амаличаните

Сега с интерес забелязваме, че Саул вече е започнал да води война с амаличаните, преди Бог да издаде заповедта за това в 1 Царе 15:1-3. С голям интерес забелязваме как буквалният превод на Йънг предава Божията заповед към Саул.

Така казва Йехова на войнствата: Погрижих се за онова, което Амалик направи на Израила, което бе приготвил за него на пътя, когато излизаше от Египет. Сега, иди, **и ти порази Амалика, и посвети всичко, което имаше, и нямаше милост над него и уби от**

мъж до жена, от дете до кърмаче, от вол до овца, от камила до магаре. 1 Царе 15:2-3 (Буквален превод на Йънг)

Текстът представя Саул като един, който вече е предприел тези действия. Събитията от 1 Царе 14:48 разкриват, че Саул е възнамерявал да унищожи амаличаните. Тази амбиция вече съществувала в него. Сега Господ му изпращал послание чрез Самуил по същия начин, по който Ной пророкувал бъдещето на синовете си.

Ноевото пророчество не беше някакво произволно, гневно отхвърляне или изявление на благоразположение. То не предопредели характера или съдбата на синовете. Но показва какъв щеше да е резултатът от начина на живот, който всеки от тях избра, и от характера, който бяха развили. Пророчеството изрази Божието намерение за тях и за потомството им предвид собствения им характер и поведение. Патриарси и пророци, стр. 118. Гл. 10, Параграф 5

На Ханаан било казано, че ще бъде слуга на слугите. В мисленето на Сатанинското царство това било едно ужасяващо проклятие, но ако се бил покаял и смирил, Ханаан можел да стане като Христос - слуга на всички.

И като седна, повика дванадесетте и им каза: Който иска да бъде пръв, ще бъде последен от всички и служител на всички.
Марко 9:35

Господ показал на Саул какво има в него. Той знаел как Саул щял да разбере тези думи, въпреки че те не били едно заявление за благоволение, и не предопределяли бъдещата съдба. Това наистина бил израз на Божията цел към Саул с оглед на неговия характер и поведение. Ако Саул се бил покаял за греха си, това проклятие с изколването на жени и деца би могло да се превърне в благословение, както виждаме в случая с Левий.

От синовете на Яков Левий беше един от най-жестоките и отмъстителните, един от двамата най-виновни в предателското убийство на сихемците. Характеристиките на Левий, отразени в неговите потомци, са предизвикали Божия указ: "Ще ги разделя в Яков и ще ги разпръсна в Израил" Битие 49:7. **Но покаяното издейства реформа; и чрез верността си към Бога сред отстъпничеството на другите племена, проклятието се превърна в знак на най-висока чест.** Възпитание, стр. 148, Гл. 16,

Параграф14

Точно както Господ никога не е искал Авраам да жертва собствения си син, а да го посвети, така не е било и според Неговото желание/характер да се убиват жени и деца. Но понеже, както Саул, така и амаличаните били отказали да Му се подчинят и избрали Сатана за свой водач, Бог възприел характера на съдия, който е лишен от скъпите качества на баща. Той скрил лицето Си със скръб, докато главите на децата били размазвани в стените. Отчаяната амбиция на Саул да задържи короната го подтикнала към екстремните действия с убиването на деца. И все пак тези действия са само делата на амаличаните, които се връщали върху тях, защото те причинявали същите неща на другите в тяхната собствена история.

Амаличаните бяха скитащи хора, обитаващи пустинята на юг от Палестина, между тази страна и Египет. Подобно на повечето съседни племена, те бяха идолопоклонници и врагове на Израил. Скоро след изхода те нападнали израилтяните в пустинята Рафидим, но били поразени от Исус Навин. Амаличаните не бяха сред народите, чиито земи бяха дадени на Израил, и Израил никак не им навреди. Следователно това нападение беше напълно непровокирано. **Това бе една проява на страх и жестокост; врагът, който не смееше да рискува открита среща с евреите, беше нападнал и убил онези, които, заради слабост и изтощение, бяха изостанали зад множеството.** {Знамения на времето, 24-ти август, 1882 г., Параграф 3}

Господ не желае някой да загине, но иска всички да дойдат до покаяние. Елън Уайт описва процеса на Божия съд.

Господ не се наслаждава в отмъщението, въпреки че изпълнява присъда над престъпниците на Неговия закон. Той е принуден да прави това, за да запази жителите на земята от пълна поквара и разруха. За да спаси някои, Той трябва да отсеке онези, които са се закоравили в греха. Пророк Исая казва: "ГОСПОД ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, **за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа.**" Работата на гнева и унищожението наистина е странна, нежелана работа за Този, който е безкраен в любов. {Знамения на времето, 24-ти август, 1882 г., Параграф 15}

Ето още доказателства, които показват естеството на решението. Елън

Уайт цитира Исаия 28:21, показвайки, че тази работа по отношение на амаличаните е едно странно дело. Двете думи за странно в този пасаж означават да се обърнеш и да станеш непознат. Вижте моята книга *Божият странен акт* за повече подробности по този въпрос. Идеята тук е, че било необходимо Бог да се отчужди от амаличаните. Той се обърна и позволил на Сауловия гняв да ги посети.

Друга следа, която показва, че тези действия са свързани с посещението/въздаването на греха с грях, се намира в 1 Царе 15:2:

Така казва ГОСПОД на Войнствата: **Спомних си [Евр. 6485]** какво направи Амалик на Израил, как застана на пътя му, когато Израил идваше от Египет. 1 Царе 15:2

Думата *спомни* е същата дума, която се намира в Изход 20:5 за посещение (бълг. въздаване). Така Господ *посещава* или си *спомня* онова, което Амалик е направил. Какво ни казва втората заповед за процеса на посещението?

...посещавайки [Евр. 6485] нечестията на бащите върху децата до трето и четвърто поколение на онези, които Ме мразят; Изход 20:5

Така ние имаме пряка връзка, която ни показва, че Бог наказва греха с грях. Той позволява последствията от греха им да им докара наказание. Саул вече сам бил решил да направи това. В тази решимост Господ изпитал Саул, за да види дали ще се подчини напълно, когато Господ прибави Своята заповед към това, което Саул е решил.

Когато получил заповед да унищожи амаличаните, Саул не се поколебал и за миг. **Към собствената му власт била добавена заповедта на пророка**, а при призива за бой израилтяните се стекли под неговото знаме. {Знамения на времето, 31-ви август 1882 г., Параграф 2}

До този момент Саул винаги намирал начин да избегне пълното извършване на онова, което Господ му заповядвал. Знаейки, че Саул е решил да предприеме това действие срещу амаличаните, Господ му предава послание, което му дава усещането, че има пророческа власт, която го подкрепя в това, което планира да направи. Както казал цар Соломон „донесете ми меч и разсечете детето наполовина“, за да узнае какво имало в сърцата на двете жени (3 Царе 3:24-27). Така и Господ извадил меч против амаличаните, за да узнае какво има в сърцето на Саул.

Ако по някакъв начин Саул успеел, в егоистичния си и затъмнен ум, да изпълни задачата си - дори и според собствения си проект, имало надежда, че може да стигне до покаяние в бъдеще. Това бил последния изпит за Саул.

Тази победа бе най-блестящата, която Саул някога бе печелил, и това послужи отново за разпалване на гордост в сърцето му, която беше най-голямата му опасност. **Божественият указ, посвещаващ амаличаните за пълно унищожение, беше само частично изпълнен.** Амбициран да повиши честта на триумфалното си завръщане с присъствието на царски пленник, **Саул се осмели да спаси Агаг, свирепия и войнствен цар на Амаличаните. Този акт не беше без влияние върху хората. Те също чувстваха, че могат спокойно да се отдалечат от изричните указания на Господ. Затова алчно запазиха за себе си най-доброто от стадата, добитъка и товарните животни,** унищожавайки само онова, което беше без стойност и отхвърлено. Тук Саул беше подложен на последния изпит. Неговото самонадеяно пренебрегване на Божията воля, показвайки решимостта си да управлява като независим монарх, доказва, че не може да му бъде поверена царската власт като наместник на Господ. {*Знамения на времето*, 31-ви август 1882 г. Параграф 3-5

Колко далече достига Бог, за да спаси хората. Амаличаните били напълнили чашата на беззаконието си и съдбата им била сигурна. Под вдъхновението на Сатана Саул бил решил да ги убие в буйната си несигурност и ревност. Само ако можел да предприеме действията си с чувството, че изпълнява заповед от небето, тогава имало шанс да намери покаяние и да живее. Как само се молил Самуил за Саул. Обичал го много и викал за него цяла нощ в молитва.

Докато царуваха гордостта и радостта в Сауловия стан, в дома на Самуил имаше дълбока мъка. Силният му интерес към благополучието на Израил не бе намалял. **Все още обичаше смелия воин, когото собствените му ръце бяха помазали за цар. Усърдната му молитва за Саул бе той да може да стане мъдър и благоденстващ владетел.** Когато му било разкрито, че Саул е окончателно отхвърлен, Самуил в скръбта си "викаше към Господа цяла нощ", молейки за промяна на присъдата. С болка в сърцето ситой тръгна на следващата сутрин да се срещне със съгрешилия цар. {*Знамения на времето*, 31 август 1882 г. Параграф 6}

12. Конфронтиране със Самуил

И Самуил дойде при Саул и Саул му каза: Благословен да си от ГОСПОДА! Изпълних ГОСПОДНОТО слово! Но Самуил каза: Какво е тогава това блеене на овце в ушите ми и мучене на говеда, което чувам? 1 Царе 15:13-14

Саул се опитва да оправдае действията си и за своята грешка обвинява народа. Взаимодействията стават все по-напрегнати.

Защото непокорството е като греха на окултизма и упорството — като безбожие и идолопоклонство. Понеже ти отхвърли ГОСПОДНОТО слово, и Той отхвърли теб като цар. Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших, че престъпих заповедта на ГОСПОДА и твоите думи, защото се уплаших от народа и послушах гласа му. И сега прости, моля те, греха ми и се върни с мен, за да се поклоня на ГОСПОДА. Но Самуил каза на Саул: Няма да се върна с теб, защото ти отхвърли ГОСПОДНОТО слово и ГОСПОД отхвърли теб като цар на Израил. 1 Царе 15:23-26

Елън Уайт прави следния коментар:

Когато царят чул тази страшна присъда, извикал: "Съгреших, защото престъпих заповедта на Господа и твоите думи, защото се уплаших от народа и послушах гласа им." Саул беше изпълнен с ужас заради отрицанието на пророка, **но дори и сега нямаше истинско усещане за огромното си престъпление. Той все още настоятелно обвиняваше народа**, заявявайки, че е съгрешил заради страх от тях. {Знамения на времето, 31 август 1882 г., Параграф 12}

В този момент Самуил възнамерявал да напусне, но Саул го помолил да остане и да го почете. Той мислил само за трона си и затова как да го защити.

Дори сега Саул се страхува само от личен позор и загуба на царството си. Той е много по-обезпокоен от отчуждението на Самуил, отколкото от недоволството на Бога. Той помоли Самуил да прости престъпленията му, сякаш пророкът има властта да обърне божествената присъда. Знаеше, че хората имат по-голямо доверие в Самуил, отколкото в самия него. **Ако по божествена заповед друг цар бъдеше незабавно помазан, той усещаше, че собственият му случай става безнадежден. Щом**

Самуил се отрича от него и го изоставя, той се боеше от незабавен бунт сред народа. Като последна мярка Саул помоли пророка да го почете пред старейшините и народа, като публично се присъедини към него в поклонението пред Бога. **Самуил остана, но само като мълчалив свидетел на службата.** Без смирение или покаяние, поклонението на Саул не можеше да бъде прието от Господа. {*Знамения на времето*, 31-ви август 1882 г., Параграф 16-17}

Под божествено ръководство Самуил се съгласи с молбата на царя, за да не се даде повод за бунт. Но той остана само като мълчалив свидетел на службата. *Патриарси и пророци*, стр. 632, Гл. 61, Параграф 19

13. Смъртта на Агаг

Сега стигаме до критичната точка - смъртта на Агаг. Целият Израил знаел, че Саул е извършил нещо нередно и не се е покорил напълно на Господ. Хората изпитвали вина, за това, че са взели някои от овцете и добитъка.

Сега се налагаше да се извърши суров и ужасен акт на справедливост. Самуил трябваше публично да защити Божията чест и да изобличи поведението на Саул. *Патриарси и пророци*, стр. 632, Гл. 61, Параграф 20

Човешкото разбиране за справедливост и изкупление е смърт. Ако Агаг останел жив, тогава вината за неспазването на нарежданията щяла да висне над Израил. Самуил не бил планирал да остане на това събитие, но Господ му наредил да остане там. Как би могъл Бог да върне Израил на мястото му, където би могъл да тръгне по пътя на покаянието обратно към Бога? Те знаели, че не е правилно да избират цар. Ако не се извършело умилостивение според тяхното собствено чувство за справедливост, те не биха имали никаква надежда за намиране на истинско покаяние. Предишната нощ, когато Самуил бил сам с Бога, той се молил със сълзи за Саул и Израил. Сега бил обкръжен от отстъпничество. Цялото дело по инвестиране в пророческите училища и поучаване в истината, изглежда било поставено на везните.

Подобно на Моисей, когато слязъл от планината и видял идолопоклонството на хората, той бил подбуден от ревност към Бога. Моисей се помолил за хората и, за да може Божията чест да бъде

оправдана, трябвало да излезе заповед да бъдат убити бунтовниците. Това бил единственият начин хората да имат чувството, че справедливостта е била обслужена, според начина по който те я възприемали.

Не е записано да е имало пряка заповед Самуил да отнеме живота на Агаг. Но Самуил знаел, че този човек представлявал оскърбление за Йехова и пълното падение на Саул като цар. Самуил бил буден през цялата онази нощ. Възможно ли е начинът, по който е бил убит Агаг, да отразява онези дълбоки рани, които Израил му бил нанесъл, които сега излезли на повърхността с разочарование?

Но Самуил каза: Както мечът ти е обезчадил жени, така и твоята майка да се обезчади между жените! И Самуил съсече Агаг пред ГОСПОДА в Галгал. 1 Царе 15:33

Един адвентен пионер направил следния коментар на това събитие.

Самуил бил добър пророк от малко дете; но той съсякъл Агаг пред Господа в Галгал. **Изглежда, Самуил трябва да е паднал ужасно**, за да стане толкова твърд, че да извърши убийство точно там в Галгал пред Господа! *Стивън Пиърс, Ривю енд Херълд, 28-ми октомври 1862 г.*

Все пак смятам, че *убийство* е сурова оценка в контекста на това, че съсичането на този човек, показва ревност и вероятно разочарование. Саул искал Самуил да го почете при празнуването на победата. Самуил унищожил парти атмосферата с парчетата от съсичането на Агаг из целия етаж на стаята. Смъртта на Агаг осигурила усещането за справедливост, както Израил можел да я разбере. Тя донесла умилостивение в съзнанието им, както Финес донесъл умилостивение с убийството на Зимрий и Хазвия.

Финеес, синът на Елезар, син на свещеника Аарон, отвърна яростта Ми от израилевите синове, понеже беше ревностен сред тях с Моята ревност, **така че Аз не изтребих израилевите синове в ревността Си**. Затова кажи: Ето, Аз му давам Моя завет на мир: ще бъде на него и на потомството му след него завет на вечно свещенство, защото **беше ревностен за своя Бог и направи умилостивение за израилевите синове**. Числа 25:11-13

Тук виждаме, че Финеес е ревностен за Бога. Това е дума със същия корен като тази, която се намира в Изход 20:5. Финеес е действал в

разбирането си за справедливост. Въпреки че това разбиране е според фалшивата справедливост на Сатана, това е бил единственият възможен начин хората да имат чувство за справедливост и умилоствение. Същият е случаят и с водачите, които са били екзекутирани в този бунт.

Безчестното им поведение направи това, което не можах да сторят всички заклинания на Валаам - отдели ги от Бога. **Чрез бързото изпращане на изпитания народът бе събуден да осъзнае колко е огромен грехът му.** В стана избухна страшна язва и бързо порази десетки хиляди. Бог заповяда водачите на отстъплението да бъдат избити от началниците. Заповедта бе изпълнена незабавно. **Престъпниците бяха убити и телата им - повесени, пред погледите на целия Израил. Тази демонстрация бе направена с цел всички да видят така сурово наказаните водачи, за да осъзнаят дълбокото отвращение на Бога от греха им и ужасния Му гняв против тях. Всички чувстваха справедливостта на наказанието.** Народът побърза да отиде към светилището и със сълзи и дълбоко смирение призна греха си. *Патриарси и пророци, стр. 455, Гл. 41, Параграф 9, 10*

Когато хората видели как умрели водачите на бунта, всички почувствали, че това наказание е справедливо. Това е справедливостта, както те я разбирали. Всеки грях трябва да срещне наказанието си, твърдял Сатана. Отново това е случай на идолопоклонство и Господ следва стъпките на Изход 20:5. Той въздавал беззаконията им върху тях.

В тази светлина Агаг трябвало да бъде принесен в жертва на човешкото възприятие за справедливост. Както Финеев направил умилоствение за Израил със смъртта на Зимрий и Хазвия, така Самуил направил умилоствение за Израил със смъртта на Агаг. Това е умилоствието, така както го разбира човечеството, за да можем да видим справедливост и след това да вярваме, че Бог е в състояние да ни приеме. Всички тези жертви на хора се принасят на бронзов олтар. Това е комбинация от Божията милост и справедливостта на Сатана. Това е единственото средство за отваряне на вратата на нашите сърца, за да можем чрез вяра да влезем в Светилището, съдържащо само злато и сребро.

14. Разкриване на Самуиловите рани

Колко по-лесно би било Агаг просто да умре в тъмницата си от инсулт, в резултат на страха, или от някакво заболяване. Имало хиляди други начини този човек да умре от естествени причини при липса на защита, но точно както Исус е трябвало да бъде съхранен, за да посрещне смъртта на кръста, така и Агаг трябвало да бъде запазен, за да се изправи срещу екзекуцията от меча. Правосъдието трябвало да бъде видяно и обслужено пред хората. Трябвало да се извърши задоволяване, за да може вратата на милостта да се отвори. Също така било необходимо Самуил да осъзнае посятото в него семе, когато е бил дълбоко наранен. Това е урок, който всички ние трябва да преценим внимателно. Има ли дълбоки рани, които сме получили от другите, за които не сме простили и не сме поискали Господ да изцели? Те ще се появят отново в бъдеще. Нека сега се молим да бъдат разпознати скритите грехове и изоставени, за да не бъдем използвани като грешници за наказанието на греха.

Друго доказателство, че Самуил е действал в грях, когато е убил Агаг, е страхът от смъртта дошъл при него след убийството.

И ГОСПОД каза на Самуил: Докога ще скърбиш за Саул, след като аз го отхвърлих като цар над Израил? Напълни рога си с масло и иди, аз те изпращам при витлеемеца Есей, защото си избрах цар измежду неговите синове. А Самуил каза: **Как да отида? Ако чуе Саул, ще ме убие...** 1 Царе 16:1-2

Точно това се случило и с Илия, след като убил пророците на Ваал.

Тогава Езавел изпрати до Илия пратеник да каже: Така да ми направят боговете и така да прибавят, ако утре около това време не направя живота ти като живота на един от тях! **А като видя това, той стана и побягна за живота си**, и отиде до Вирсавее, който принадлежи на Юда, и остави там слугата си. 3 Царе 19:2-3

Самуил никога не бил показал страх от Саул, преди да убие Агаг. Страхът, че ще бъде убит дошъл едва след като и той убил. Ако действието му е било един праведен акт, той не би имал този страх. Ефектите не спрели дотук. Когато Самуил отишъл в дома на Есей, за да помаже следващия цар, той не разпознал подходящия човек.

И когато дойдоха, той видя Елиав и си каза: Положително пред

ГОСПОДА е Неговият помазаник. Но ГОСПОД каза на Самуил: Не гледай на вида му, нито на високия му ръст, **понеже съм го отхвърлил; защото ГОСПОД не гледа на това, на което гледа човек; понеже човек гледа на лицето, а ГОСПОД гледа на сърцето.** 1 Царе 16:6-7

Съществувала степен на обърканост в проникновението на Самуил във връзка с това кой бил правилният човек. Нещо било заслепило възприятието му, защото Бог му казал, че човек гледа на външния вид, а Самуил избрал Елиав, гледайки именно по този начин. Не било така, когато Самуил бил призван да помаже Саул. Тогава Бог можел да комуникира директно с него.

А един ден преди Саул да дойде, ГОСПОД беше открил на Самуили беше казал: **Утре около този час Аз ще ти изпратя човек от вениаминовата земя** и ти ще го помажеш за княз над народа Ми Израил, и той ще избави народа Ми от ръката на филистимците, защото Аз погледнах милостиво на народа Си, понеже викът му дойде до Мен. **И когато Самуил видя Саул, ГОСПОД му каза: Ето човекът, за когото ти говорих.** Този ще господства над народа Ми. 1 Царе 9:15-17

Вярно е, че Господ казал на Самуил, когато видял Давид, че това е човекът, но процесът включвал един дух на объркване при Самуил, който не се бил появявал преди това. В този случай Духът на пророчеството използва тази история като пример, който не бива да следваме.

Но кой е способен да избере от едно семейство децата, върху които ще почиват главните отговорности? Колко често човешките разсъждения са бъркали в това отношение! **Спомнете си за опитността на Самуил**, когато бе изпратен да помаже един от синовете на Есей за цар над Израил. Пред него се явиха седем благородни наглед младежи. **Когато погледна първия - красив, със стройно телосложение и царствена стойка, пророкът извика: "Несъмнено пред Господа е помазаникът му"**. Но Господ каза: "Негледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце". Така и за всичките седем свидетелството бе: "Нито тогава е избрал Господ" (1 Царе 16:6, 7, 9)." *Възпитание, стр. 265-266, Гл. 31, Параграф 10*

Елиав не се боеше от Господ. Ако беше призван на престола,

щеше да бъде горд и възискателен владетел. *Патриарси и пророци*, стр. 640, Гл. 62, Параграф 3

Тези две точки показват, че Самуил е търпял последиците от убийството на друг човек. Господ инструктирал Самуил да остане на празника на Саул, за да може Самуил да разкрие раната, която все още била в него. Господ разкривал на Самуил характера му, като в същото време допуснал Агаг да получи последици от своя избор и позволил на Израил да има убеждението, че умилюванието и справедливостта са били осъществени. Колко мъдър е нашият Небесен Баща! Колко искрено се стреми да достигне до сърцата на хората и да им разкрие шлагата, която стои в душите им.

Колко прекрасно е да знаем, че нашият Небесен Отец не ни осъжда за слабостите и недостатъците ни. Той организира събитията така, че да изяви характеристиките ни и да направи греха да изобилства. След като Самуил проявил усърдието си, той имал време да се замисли върху това, което е направил и да се моли за всяка останала рана в сърцето му.

Самуил бил толкова прекрасен Божий човек, който цял живот служил на Бога. Господ го изпитал, за да пречисти оставащата шлага в душата му и да го подготви за небето.

15. Заключение

Има още няколко идеи, които могат да бъдат разгледани, но вярвам, че се създаде ясна поредица от идеи, която показва, че вдъхновената от Сатана правосъдна система е внедрена в съзнанието на човека и това е довело човечеството до необходимостта от жертвоприношение. Бог никога не е желаел жертва.

Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; Еремия 7:22

Нека си припомним, че нашият Отец е поставен в положение, в което, за да повярваме, че може да бъде направено умилювание, трябва да направи жертва. Нека размислим за това как Бог е готов да предаде Своя Син на нашата концепция за справедливост, за да можем да приемем Неговата милост! Това е любов отвъд всяко разбиране.

Бог не убива малки деца. Това никога не е било Неговото желание.

Когато хората изберат да Го отхвърлят и се покланят на някакъв друг бог, сътворен от Сатана, тогава, в крайна сметка, милостта трябва да прибере крилата си и Господ трябва да позволи на съдебната система на Сатана да бъде удовлетворена, за да може човек отново да отвори вратата на милостта. Когато хората мразят Бога, те обичат смъртта и погрешното възприемане на справедливостта от човека задължително включва смърт.

Беше ми показано, че присъдите на Бога нямаше да дойдат директно от Господ върху тях, но по следния начин: Те поставят себе си отвъд Неговата защита. Той предупреждава, поправя, укорява, и посочва единствения път към безопасност; и ако тогава онези, които са били обекти на Неговата специална грижа следват собствения си курс независимо от Божия Дух, ако след повторни предупреждения изберат собствения си път, тогава Той не заръчва на ангелите Си да пречат на решителните атаки на Сатана срещу тях. *Издание на ръкописи, том 14 (14 MR) – стр. 3, Параграф 1*

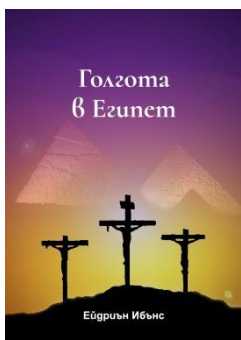
Най-голямата атака на Сатана срещу нас е фалшивата му система за справедливост. Исус дошъл да разкрие истината за Бога, за да можем да схванем истината за Божията справедливост.

Като гледаме святостта и славата на Бога на Вселената, ние сме ужасени; защото знаем, че правосъдието Му няма да Му позволи да очисти виновния. **Но ние не трябва да оставаме в ужас; Защото Христос дойде на света, за да разкрие Божия характер, за да ни обясни любовта Му към осиновените Му деца.** Ние не трябва да оценяваме Божия характер единствено чрез изумителните природни дела, а чрез семплия и прекрасен живот на Исус, който представи Йехова като по-милостив, по-състрадателен, по-нежен, отколкото нашите земни родители. **Исус представи Отец като Личност, на която можем да имаме доверие и пред която можем да представяме нашите желания.** Когато сме ужасени от Бога и погълнати от мисълта за Неговата слава и величие, **Отец ни насочва към Христос като Негов представител.** Това, което виждате разкрито в Исус: **нежността, състраданието и любовта, е отражение на качествата на Отца.** Кръстът на Голгота разкрива пред човека любовта на Бога. Христос представя Владетеля на вселената като Бог на любовта. Той казал с устата на пророка: „Възлюбих те с вечна любов; затова те привлякох с милосърдие.“ *{Младежки инструктор, 22-ри септември, 1892 г., Параграф 2}*

Нашият Отец показва милост към онези, които приближават към Него в Христос. Няма осъждане за онези, които виждат Отец чрез земния живот на Христос. Тези, които не гледат чрез Христос, ще виждат Бога като ревнив и наказващ. Те ще виждат Бога като себе си. Бог ще съблюдава дали изборите, които правят Сатана, и онези, които го следват са това, което в края ще ги осъди. Чрез идолопоклонническата идея на Сатана, Бог ще възприеме характера на съдия, който се лишава от скъпите качества на Баща, а Сатана ще се срещне с исканото от него правосъдие.

Сатана ще бъде съден според собствената си идея за справедливост. Неговата молба беше всеки грях да срещне наказанието си. Казваше, че, ако Бог опрости наказанието, не би бил Бог на истината и справедливостта. Сатана ще се срещне със съда, който казваше, че Бог трябва да извърши. *Издание на ръкописи, том 12, стр. 413, Параграф 1*

Голгота в Египет

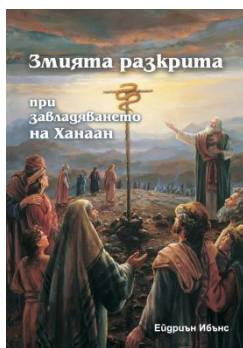
Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, която струи от Голгота, атрибутите на Бога, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Милост, нежност и бащинска любов се виждат примесени със святост, справедливост и сила. Докато наблюдаваме величието на трона Му, висок и издигнат, виждаме Неговия характер в своите благодатни проявления, и както никога пред това, осъзнаваме значимостта на тази скъпа титла: "Татко наш." Великата борба - с. 652 / бълг. Гл. 40 Освобождението на Божия народ Параграф 43

Боговете на Египет като светкавици от небето

Библията съдържа няколко случая, в които хората са били осъждани на убиване с камъни заради техните престъпления. Откъде е дошла тази практика. Бог ли е представил тази идея на Мойсей или тя е дошла от друг източник? Възможно ли е присъдите, които сполетели Израил да са по-скоро свързани с техните идеи за съд вместо да идват от самия Бог? Дали грехът със златото теле е променил нещо във връзката между Бог и Израил? Важно ли е да се разбере това? Който има уши, нека слуша.

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как примиряваме масовото закление на народи с мечана Израил с думите на Христос?

...защото всички, които водят нож, от нож ще

загинат. Не само мъже, но и жени и деца:

Вт. 2:34 И превзехме всичките му градове по това време, и унищожихме напълно мъжете, жените и малките от всеки град; никого не оставихме.

ЕСТЕСТВЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ И УМИЛОСТИВЕНИЕ

в живота на Саул и Агаг

Избиването на амаличаните, заедно с жените и децата, е една от най-трудните истории, които трябва да се обясни в Библията. Защо това е било заповядано в името на Бога?

Как може тази история да бъде разбрана в светлината на кръста?

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, която струи от Голгота, атрибутите на Бога, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Милост, нежност и бащинска любов се виждат примесени със святост, справедливост и сила. Докато наблюдаваме величието на трона Му, висок и издигнат, виждаме Неговия характер в своите благодатни проявления, и както никога пред това, осъзнаваме значимостта на тази скъпа титла: "Татко наш." {*Великата борба* - с. 652, Гл. 40, Параграф 43}

Сатана въвел една фалшива съдебна система, която заразила цялата вселена. Изискването за наказание при престъпление станало почти повсеместно. Как е възможно правосъдието на Сатана да бъде посрещнато от Божията милост по един смислен начин, който отваря сърцето на човека за Бога?

Чудото на кръста обяснява всичко това и повече от него. Прочетете и открийте истината по този въпрос и бъдете освободени от ужасната вяра, че Богът на Исус Христос унищожава малки бебета.